

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך לי - חלק כ"ה

קונטרס 895

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

מנחת יהודה (הנקרא גם "רוחות מספרות") - פרוש על התנ"ך על פי הקבלה.

חסדי דוד.

[ומניניו הצדיק המקבל רבי דוד שלום בצרי שליט"א, ראש ישיבת המקבלים "השלום" בירושלים]

הרשב"י בא מעולם העליון לתן הסכמה על ספר הקדוש יין הרקח

כאשר עלה רבי יהודה פתיה לארץ ישראל, בימוי השני בירושלים, בא לבקרו הרב הגאון רבי אברהם עדס. (מנכדיו הגאון הגדול רבי יהודה עדס שליט"א ראש ישיבת "קול יעקב" ירושלים)

רבי יהודה קבלו בכבוד הראוי ושאל אותו בהתרגשות: "מדוע הטריח כבודו את עצמו לבוא לבקרני?" - השיב לו הרב עדס: "בדבר חשוב מאד באתי אליך" - "מהו הדבר?" שאל הרב פתיה.

"כבודו כתב פרוש על האיזרא רבא והאיזרא זוטא ועדין לא הדפסת אותו?" - "כן" ענה הרב פתיה - "כתבתי את הפרוש לפני כחמש עשרה שנה. אך מניין ידוע למעלת כבוד תורתו על פרושי זה? כי דבר זה לא גליתיו לשום אדם מעולם' ורק אדוני אבי מורי ורבי יודע על כך".

הרב אברהם עדס ספר לו כי נגלה אליו התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן בחלום, וכך אמר לו: "בימים הקרובים צריך לעלות לירושלים ארי מבבל, רב גדול ומקבל עצום בשם יהודה פתיה, אשר כתב פרוש על ה"איזרא רבא" וה"איזרא זוטא" שחברתי. וזה כמה שנים נמצא באמתחתו ולא הדפיסו. אבקשך להשפיע עליו שיוציאו לאור ולעזר לו בזה", על כן באתי אל כבודו לודא את אמתות החלום ולהשפיע על כבודו להדפיס את הפרושים.

ענה רבי יהודה פתיה ואמר: "צעיר הייתי לימים, ולא רציתי להוציאו לאור, אך כעת ברור לי, כי מהשמים מסכימים לפרושי, והנני בעזרת השם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אוציא או לאור בקרוב". אך רק לאחר שלש שנים הדפס הספר, בשל מחלות נאלץ הרב פתיה לחזר לעיר בגדד שבבבל ושם נשלמה הדפסת הפרוש על האידרות.

כל אחד ילמד את האדרות בכל חודש אלול עד יום הכפורים.

בראש השנה תשע"א זכיתי להיות במירון, וכשחפשתי ספר האידרא ללמד בו, אחרי שסימתי ביום השני את התקוני זוהר הקדוש, אז רציתי גם לסים בשבת תשובה את האידרות הקדושות, וחפשתי ולא מצאתי אפלו ספר אחד, עד שמשמים זמנו לידי את ספר האידרא עם פרוש זין הרקח, ומאד שמחתי על זה והתחלתי ללמד בעיון ובשמחה גדולה את האידרא עם פרושו הנפלא, ושם מצאתי כתוב שכל אחד ילמד בכל חודש אלול עד יום הכפורים את האידרות הקדושות, וששתי וששתי כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים פרק קי"ט קס"ב) שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב.

התעוררות ללמוד חכמת הקבלה – ואלו שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני

הקדמת ספר "בית לחם יהודה" להרב המקבל האלקי הגאון הצדיק יאודה משה ישועה פתיה זכר צדיק לברכה: מביא את דברי הזהר הקורא לעוסקים בחכמת האמת "אינון דהו קיימי בטורא דסיני".

ובהר בהעלתך (דף קנב). קרי לעוסקים בחכמת האמת אינון דהו קיימי בטורא דסיני, וזה לשונו: חכימין עבדי דמלכא עלאה, אינון דקיימו בטורא דסיני, לא מסתכלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש וכו'. עד כאן לשונו.

[ונכתב בצדו, אמר מעתיק: משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני].

מתקנים צפופה ודבור להסתכל בהם. ומשום כך השירה הזו התמקנה עכשו יותר משאר הזמנים של העולם.

כתוב (בראשית טו) והנה דבר ה' אלי לאמר לא יירשף זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשף. וכי אברהם שהיה הולך בשלמות אצל המלך הקדוש, איך לא האמין במאמר הקדוש ברוך הוא בכמה פעמים שאמר לו שיהיו לו בנים, שכתוב (שם ה) ויוצא אתו החוצה, (שם יב) לזרעה אתן את הארץ הזאת, ואחר כך הוא אומר והנה בן ביתי יורש אתי?

הבט לראש הפסוק, מה כתוב? (שם) ואנכי הולך עירי. וכתוב (שם) הן לי לא נתמה זרע והנה בן ביתי יורש אתי. אלא בראשונה אברהם היה מאמין בקדוש ברוך הוא, והיה מסתכל בכוכבים ובמזלות הללו, והיה רואה שלא יהיה לו בן, משום שעד עתה לא היה דבק בדבקות של רבנו.

בין שכתוב ויוצא אתו החוצה, הוציא אותו מן אותה הדרך, וקרבו אליו לעבודתו, לדעת דרכים אחרות של חכמה, והוציאו מאותם החוששים של המזלות, ואמר לו: אברהם אינו מוליד, אברהם מוליד. וזה ולא יקרא עוד את שמך אברהם והיה שמך אברהם פי אב המון גוים נתייך.

מה הטעם? משום שאין בכל האותיות אות שמתקנת להוליד, פרט לאות ה'. האות הזו היא מתקנת לעשות פרות ותולדות יותר מכל שאר האותיות, ומשום כך היא פתוחה מכל הצדדים. ואם תאמר, האות הזו לא צריף לו לאברהם להתוסף לו, שהרי

לחיים, אינון מתקנן צפופא ומילולא לאסתכלא בהו. ובגין כך, שירתא דא (דף טז ע"ב) אתתקנא השתא, יתיר משאר זמנין דעלמא.

כתוב, (בראשית טו ד) והנה דבר ה' אלי לאמר לא יירשף זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשף. וכי אברהם היה אזיל בשלימו לגבי מלכא קדישא, איך לא האמין במאמר הקדוש ברוך הוא, בכמה זמנין דאמר ליה דלהוון ליה בנין, דכתיב (שם ה) ויוצא אתו החוצה, (שם יב ז) לזרעה אתן את הארץ הזאת. ולבתר איהו אמר, והנה בן ביתי יורש אתי. שפיר לרישיה דקרא, מה כתוב, (שם ב) ואנכי הולך עירי. וכתיב (שם א) הן לי לא נתמה זרע והנה בן ביתי יורש אתי. אלא בקדמיתא אברהם היה הימין בקודשא ברוך הוא, והיה מסתכל בכוכביא ובהגיי מזליא, והיה חזי דלא יהא ליה בר. בגין דעד פען לא היה דביק בדביקו דמאריה.

בין דכתיב ויוצא אתו החוצה, אפיק ליה מההוא אורח, וקריב ליה לגביה לפולחניה, למנדע אורחין אחרנין דחכמתא, ואפיק ליה מההוא טיוורי דמזלי, ואמר ליה, אברהם אינו מוליד, אברהם מוליד. ודא (שם יז) ולא יקרא עוד את שמך אברהם והיה שמך אברהם פי אב המון גוים נתייך.

מאי טעמא, בגין דלית בכל אתוון את דמתתקנא לאולדא, בר את ה'. האי את, איהי מתתקנא למעבד פירין ואיבין יתיר מכל שאר אתוון. ובגין כך איהי פתיחא מכל סטריין.

ואי תימא, את דא לא אצטריך ליה לאברהם לאתוספא ליה, דהא לאו דיליה הוא, ה' איהי נוקבא בכל אתר,

ואתוספא ליה, דהא לאו דיליה הוא, ה' איהי נוקבא בכל אתר,

אינה שלו היא, ה' היא נקבה בכל מקום, ותהיה נוחה לשרה להיות האות הזו רשומה בתוכה.

א"א שפתי ההי"ן הן, אחת עליונה ואחת תחתונה. האחת - עולם הנזכר, והאחת עולם התחתון - עולם של הנקבה. כיון שנוספה ה' באברהם, האור הראשון שהיה זה מתעטפת בו, יצא ועשה פרות. ונרשם אברהם באותה הדרגה העליונה שלו, בכח של ה' העליונה הזו, שהרי אין כח ותקף לאותו האור הראשון, פרט לה'. ומשום כך נוטל אותו האור הראשון האות ה' עמו, ומתושב בדרגתו, שהרי עולה להיות עושה תולדות.

שהיו אותיות רשומות כאן, שהם עליה לעולם העליון, והם ה"ם. האות ה' היא מן העולם העליון. מה ביניהם בין האות ה' ובין האות ה', שהרי שפתימן מן העולם העליון?

א"א כשנסתר הכל בתוך הממשכה העליונה, והנקדה היא לא התפשטה, והסתיר לפנים. כל אותם השבילים העליונים והאותיות הנסתרות, הסתיר הכל באות ה'. והיו כל אותם שבילים ואותיות העליונות נסתרות כלילות באות הזו. כיון שעלה ברוצן להתגלות ולהוציא תולדות, האות ה' הזו נפתח, ונעשית האות ה'.

לא השתנו זה מזה, אלא שנפתח להוציא תולדות ולהתגלות בלחש, שהרי האות הזו לא התגלתה אלא בפה גלוי, ולא נזכרה. ואף על גב שהיא בלחש, היא בפה גלוי. ומשום כך, בישעה שהתגלה ונפתח, אזי עתיד להוליד.

שהרי שבטרם עומד בפתיחות של ה', הכל נסתר בתוכה באות ה'. אחר

ותינח לשרה למהוי את דא רשימא בגווה. א"א תרי ההי"ן אינון, חד עילאה, וחד תתאה. חד עלמא דדכורא, וחד עלמא תתאה, דאיהו עלמא דנוקבא. כיון דאתוסף ה' באברהם, אור קדמאה דהוה האי ה' מתעטף ביה, נפיק ועבד איבין. ואתרשים אברהם בהויא דרגא עילאה דיליה, בחילא דהאי ה' עילאה, דהא לית חילא ותוקפא לשהויא אור קדמאה, בר ה'. ובגין כך נטיל שהויא אור קדמאה, את ה' עמיה, ואתישב בדרגיה, דהא סליק למהוי עביד תולדין.

תרין אתוון רשימין הכא, דאינון סליקו לעלמא עילאה, ואינון ה"ם. את ה' מעלמא עילאה איהי. מאי ביניהו בין את ה' ובין את ה', דהא תרווייהו מעלמא עילאה אינון.

א"א בד סתים פולא גו מחשבה עילאה, והאי נקודה לא אתפשטא, ואסתים לגו. כל אינון שבילין עילאין, ואתוון סתימין, אסתים פולא באת ה'. והוה כל אינון שבילין ואתוון עילאין סתימין כלילין באת דא. כיון דסליק ברעו לאתגלאה, ולאפקא תולדין, האי את ה' אתפתח, ואתעביד את ה'.

לא אשתנו דא מדא, אלא דאתפתח לאפקא תולדין ולאתגלייא בלחישו. דהא את דא לא אתגלייא אלא בפום גלי. ולא אדכר. אף על גב דאיהי בלחישו, הוא בפום גלי. ובגין כך, בשעתא דאתגלי ואתפתח, כדיון זמין לאולדא.

דהא בעוד דלא קיימא בפתיחו דה', פולא סתים בגווה באת ה'. לבתר דאתפתח, עביד תולדין באות ה'.

של ה', הכל נסתר בתוכה באות ה'.

ואוהם תולדות לא יוצאות החוצה, רק באיבר אחד, איבר קדוש שהתמקן (שהתחמוק) אצלו ונכנס באות ה' האחרונה. מאות ה' יוצא, ובאות ה' נכנס, באותו איבר שהתמקן אצל ה' האחרונה.

ובשעה שנפתח ונוספה האות הזו, ה' העליונה, אז התמקן בתשוקה, והאיבר הזה הצדיק של העולם התמקן עליו. ועל זה, כשהתמקן האיבר הזה בתשוקה, נוספה בו ה'. וכשהאיבר הזה אינו בתשוקה, והיתה מ' לבדה, להראות שהרי אין עומדת להוליד.

וזה סוד אברהם, אב"ר מ', זה אינו מוליד, שהרי מ' היא סתומה, ולא עומדת להוליד. כשנוספה ה', אותו הם נפתחה, ונוספה ה', ועומדת באותו האיבר לעשות תולדות. וזה סוד אברהם, אב"ר ה"ם, זה מוליד ועושה פרות. ומשום כך אברהם אינו מוליד - אברהם מוליד, משום שאותו האיבר לא התמקן עד שבאה ה'. ובכל מקום ה"א עומדת לתולדות ופרות, ועל כן השם גורם.

ומנין לנו שאותו האיבר לא התמקן אלא בשביל ה'? שהרי בזמן שהיה שמו אברהם, לא נגזר נמול אותו האיבר ולא התמקן. אחר שבאה ה', התמקן אותו האיבר, ונמול, לעשות פרות באותה ה' האחרונה. וכעוד שהעולם העליון הוא סתום באות מ', אותו האיבר לא התמקן, והעולה עומדת ללא מילה.

והרבה התחוננה עומדת מתוך העולה, באות ד', תוף עניות. כשהעולם העליון תוף הסתר בסוד האות מ', העולם התחונן בעני בסוד האות ד' (מ).

ואינן תולדין לא נפקי לבר, בר בחד אבר, שייפא קדישא דאתמקן (נ"א דאתמקן) גביה, ועאל באת ה' בתרייתא. מאת ה' נפיק, ובאת ה' עייל, בההוא אבר דאתמקן גבי ה' בתרייתא.

ובשעתא דאתפתח, ואתוסף את דא, ה' עילאה, פדין אתמקן בתיאובתא, והאי אבר צדיקא דעלמא אתמקן עליה. ועל דא, פד אתמקן האי אבר בתיאובתא, (והיה סמיר ונגיז גרע ה') אתוסף ביה ה'. וכד אבר דא לא הוי בתיאובתא, והיה מ' בלחודוי, לאתחזאה דהא לא קיימא לאולדא.

ורזא דא אברהם, אב"ר מ', דא אינו מוליד, דהא מ' סתימא איהי, ולא קיימא לאולדא. פד אתוסף ה', ההוא מ' אתפתח, ואתוסף ה', וקיימא בההוא אבר למעבד תולדין. ורזא דא אברהם, אב"ר ה"ם, דא מוליד ועביד איבין.

ובגין כך אברהם אינו מוליד, אברהם מוליד. בגין דההוא אבר לא אתמקן עד דאתי ה'. ובכל אתר ה"א קיימא לתולדין ואיבין, ועל דא שמא גרים.

ומנא לן דההוא אבר לא אתמקן אלא בגין ה'. דהא בזמנא דהיה שמיה אברהם, לא אתגזר ההוא אבר, ולא אתמקן. פתר דאתא ה', אתמקן ההוא אבר, ואתגזר, למעבד איבין בההוא ה' בתראה. וכעוד דאיהו עלמא עילאה סתום באת מ', ההוא אבר לא אתמקן, וקיימא עולה בלא גזירו.

וירגא תפאה קיימא מגו עולה, באת ד', גו מספנו. פד עלמא עילאה גו סתימו ברזא דאת מ', עלמא תפאה במספנו ברזא דאת ד' (נ"א מ).

בשנפתח העולם העליון מהאות
ס', ונעשה ה', אז נתמקן הברית,
והערלה מעברת. וכיון שנתמקנה
הברית הזו, יוצאות שתי
האותיות הללו, ונכנסות אותיות
אחרות. יוצאות שתי אלו ד"ם.
וכך מילה שלא יוצאת ממנה דם
אינה מילה, שהרי אלה מעברות,
ונכנסות שתי אחרות. במקום
האות ס' נכנסת ה'. ואז הכל עומד
ד' נכנסת ה'. והוליד.

וזה סוד (ישעיה ט) לם רבה המשרה
ולשלום אין קץ על פסא דוד ועל
ממלכתו להכין אתה ולסעדה. ס'
רבה, למרבה. סוד זה, כשלאות
ס' רבה המשרה, שמרבים גדל
עליון, שנפתח ונעשה ה', אז
ולשלום אין קץ. מה זה ולשלום?
אלא ולשלום, זהו איבר שהוא
היסוד של העולם, שנעברה
ממנה הערלה, אותו שנקרא קץ
כל בשר, ודאי ולשלום אין קץ,
שהרי נעבר. ויושב שלום על
פסא דוד, ועל ממלכתו, להכין
אתה ולסעדה במשפט ובצדקה.
וכך זה, כשעוברת ס' ונפתחת,
אז עוברת הערלה, ומעברת ד',
כמו שנתבאר. וזה סוד (שמות כד)
הנה דם הברית אשר כרת ה'.
שצריך להוציא ממנו ד"ם ברית.
שתי האותיות הללו.

ועל הסוד הזה, אברהם אבר ה',
שנפתחת האות ס', כדי לשמש
האיבר הזה בעולם שלמטה.
ובשכיל זה יצחק לא יצא, עד
שהעברה הערלה מאותו האיבר
הקדוש העליון. ומשום כך,
הקדוש ברוך הוא, כל מה שעשה
בארץ, הכל הוא בסוד השמוש
כמו למעלה, להראות שהרי
הוציא כל השמות בחכמה
עליונה, כמו הסוד שלמעלה,
הכל כראוי.

כולהו בחכמתא עילאה, כגוונא דרזא דלעילא, פלא כדקא יאות.

כד אתפתח עלמא עילאה מאת ס', ואתעבידת
ה', כדיון, אתמקן ברית, ואתעבר ערלה.
וכיון דאתמקן האי ברית, נפקין אלין תרין
אתוון, ועיילי אתוון אחרנין. נפקין תרין
אלין ד"ם.

וכך גזירו דלא נפיק מיניה דם, לאו איהו
גזירו. דהא אלין מתעברן ועיילין תרין
אחרנין. באתר דאת ס', עייל ה'. באתר דאת
ד', עייל ה'. כדיון כולא קיימא לאולדא.

ורזא דא (ישעיה ה) לם רבה המשרה ולשלום
אין קץ על פסא דוד ועל ממלכתו להכין
אתה ולסעדה. ס' רבה, למרבה. רזא דא, כד
לאת ס' רבה המשרה, דאסגיא רבו עילאה,
דאתפתח ואתעביד ה', כדיון ולשלום אין קץ.
מאי ולשלום. אלא ולשלום, דא ההוא אבר
יסודא דעלמא, דאתעבר מניה ערלה, ההוא
דאקרי (שם ו י) קץ כל בשר, ודאי ולשלום אין
קץ, דהא אתעבר. ויתב שלום על פסא (ד' ט)
(א"ו) דוד, ועל ממלכתו, להכין אתה ולסעדה
במשפט ובצדקה.

וכך דא, כד אתעבר ס' ואתפתח, כדיון אתעבר
ערלה, ואתעבר ד', כמא דאתמר. ורזא
דא, (שמות כד ח) הנה דם הברית אשר כרת ה'.
דאצטריך לאפקא מיניה ד"ם ברית, תרין
אתוון אלין.

ועל רזא דא, אברהם אבר ה' דאתפתח את
ס', כגין לשמשא האי אבר בעלמא
דלתתא. וכגין האי, יצחק לא נפיק, עד
דאתעבר ערלה מההוא אבר קדישא עילאה.
וכגין כך, קודשא בריך הוא כל מה
דעבד בארעא, כולא איהו ברזא דשימושא
כגוונא עילאה, לאחזאה דהא אפיק שמהן

וְהִנֵּה דָבָר ה' אֵלָיו לֵאמֹר לֹא יִרְשָׁךָ זֶה (בראשית
 טו ד). מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּהוּה עֶבֶד מְשָׁכִיל.
 וְכִדִּין אָמַר, (שם יד א) הֵן לִי לֹא נָתַתְּ זֶרַע וְהִנֵּה
 בֶּן בֵּיתִי וְכוּ'. בְּגִין דְּהָא אִיהוּ הוּה מְסַתְּפַל
 וְחָמֵי בְּטִיּוּרֵי דְלֹא יוֹלִיד. וּבְשַׁעֲתָא דְאַתְגָּזֵר
 אַבְרָהָם, אֲשַׁתְּלִים בְּכוּלָּא בְּאֵת ה"א, דְּאַתְפַּתַּח
 מֵאֵת ס' וְאֵת ד' אוֹף הָכִי. פְּדִין עָאל אַבְרָהָם
 בְּאוּרַח דְּחַכְמָתָא, וְאַתְעֵבֵר מֵהוּא אוּרְחָא
 אַחְרָא דְּכוּכְבֵּיא וּמְזִלֵי.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְּהוּה בֵּיה עֶרְלָה, דְּלֹא
 אַתְגָּזֵר, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אַתְגְּלִי לִיה
 אֶלָּא בְּמַחְזֵה. בְּגִין דְּעֵלְמָא עֵילְאָה הוּה סְתוּם
 בְּאֵת ס', וְעֵלְמָא תַּתְּאָה הוּה בְּמַסְכְּנֵו בְּאֵת ד'.
 כִּיּוֹן דְּעֵלְמָא עֵילְאָה אַתְפַּתַּח בְּאֵת ה', וְאַבְרָהָם
 אַעֲבֵר הוּוּא עֶרְלָה, וְאַתְעֵבֵר עֵלְמָא תַּתְּאָה
 מֵהוּוּא ד', פְּדִין כְּתִיב, (שם יח א) וַיֵּרָא אֵלָיו ה',
 פְּדִין אַתְגְּלִי כּוּלָּא, וְאַתְפַּתַּח מֵאֵי דְלֹא הוּוּ
 מְקַדְּמַת דְּנָא פְּדִין.

כְּהֵא' גּוֹנָא מְמַשׁ, כָּל זְמַנָּא דְּצַדִּיקֵי וְחַסִּידֵי
 אֲסַגִּיאוּ בְּעֵלְמָא, פְּדִין כּוּלָּא אַתְגְּלִיא
 וְאַתְפַּתַּח. בְּזְמַנָּא דְּשַׁלְמָה מְלָכָא בְּנֵה בֵּי
 מְקַדְשָׁא, וְהוּוּ יִשְׂרָאֵל כּוּלְהוּ צַדִּיקֵי וְחַסִּידֵי,
 שְׁקִטֵי כַּחמְרָא עַל דוּרְדֵייהּ, פְּדִין אַתְפַּתַּח
 כּוּלָּא, וְאַתְגְּלִי שִׁירְתָּא דָּא עֵילָא וְתַתָּא.

בְּהֵיא שַׁעֲתָא כְּתִיב, לְסַסְתִּי בְּרַכְבֵּי פְּרַעָה
 דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי. מַה סוּסוֹתָא דְרַתִּיכִין
 דְּפְרַעָה הוּוּ מְזוּגִינִין בְּכָל זִיגֵי קְרָבָא, אוֹף הָכִי
 אֲנָתְהוּת מַתְּלַבְשָׁא בְּכַמְהָ זִיגֵי קְרָבָא, לְאַגְחָא
 קְרָבָא. וּמַה סוּסוֹן דְּפְרַעָה הוּוּ טַעוּגִין בְּכַמְהָ
 מְאִנֵי זִיגֵי קְרָבִין, אַבְגִּין, גִּירִין, בְּלַסְטְרָאִין,
 קְסוּרִין, כּוּלְהוּ טַעוּגִין לְאַגְחָא קְרָבָא, אוֹף
 הָכִי אָנָּא כְּךָ טַעֲיִנָּא כָּל זִיגֵי קְרָבִין, לְאַגְחָא

וְהִנֵּה דָבָר ה' אֵלָיו לֵאמֹר לֹא
 יִרְשָׁךָ זֶה (בראשית טו). מַה הַטַּעַם?
 מִשּׁוּם שְׁהֵיָה עֶבֶד מְשָׁכִיל. וְאָז
 אָמַר, הֵן לִי לֹא נָתַתָּה זֶרַע וְהִנֵּה
 בֶּן בֵּיתִי כו'. מִשּׁוּם שְׁהָה הוּא הִיָּה
 מְסַתְּפַל וְרוּאָה בְּנַחֲוִשִׁים שְׁלֹא
 יוֹלִיד. וּבְשַׁעָה שְׁנַמּוּל אַבְרָהָם,
 נִשְׁתַּלֵּם בְּכָל בָּאוֹת ה"א,
 שְׁנַפְתַּח מִן הָאוֹת ס' וְהָאוֹת ד'
 אִף כְּךָ. אִז נִכְנַס אַבְרָהָם בְּדִרְךָ
 שֶׁל חַכְמָה, וְהַעֲבֵר מֵאוֹתָה דְרְךָ
 אַחֲרַת שֶׁל כּוּכְבַּיִם וּמְזִלוֹת.

בֵּא וַיְרָא, בְּשַׁעָה שְׁהֵיָה בּוֹ
 עֶרְלָה, שְׁלֹא נְמוּל, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לֹא הַתְּגַלָּה לוֹ אֶלָּא בְּמַחְזֵה,
 מִשּׁוּם שְׁהַעוּלָם הַעֲלִיּוֹן הִיָּה
 סְתוּם בָּאוֹת ס', וְהַעוּלָם הַתַּתְּחוּן
 הִיָּה בְּעֵנֵי בָאוֹת ד'. כִּיּוֹן שְׁהַעוּלָם
 הַעֲלִיּוֹן נִפְתַּח בָּאוֹת ה', וְאַבְרָהָם
 הַעֲבִיר אוֹתָה הַעֲרְלָה, וְהַעֲבֵר
 הַעוּלָם הַתַּתְּחוּן מֵאוֹתָה ד', אִז
 כְּתוּב וַיֵּרָא אֵלָיו ה', אִז הַתְּגַלָּה
 הַכָּל, וְנִפְתַּח מַה שְׁלֹא הִיָּה אִז
 מְקַדְּם לְכֵן.

בְּגוֹן זֶה מְמַשׁ, כָּל פַּעַם שְׁצַדִּיקִים
 וְחַסִּידִים מַתְּרַבִּים בְּעוֹלָם, אִז
 הַכָּל מַתְּגַלָּה וְנִפְתַּח. בְּזִמְנָן
 שְׁשַׁלְמָה הַמְּלָךְ בְּנֵה בֵּית הַמְּקַדָּשׁ,
 וְהִיּוּ יִשְׂרָאֵל כָּלָם צַדִּיקִים
 וְחַסִּידִים, שׁוֹקֵטִים כִּיּוֹן עַל
 שְׁמִרְיוֹ, אִז הַכָּל נִפְתַּח, וְנִתְגַּלְתָּה
 הַשִּׁירָה הַזֹּאת מְעֵלָה וּמַטָּה.

בְּאוֹתָהּ שַׁעָה כְּתוּב (שיר א) לְסַסְתִּי
 בְּרַכְבֵּי פְּרַעָה דְּמִיתִיךְ רַעֲיָתִי. מַה
 הַסּוּסִים שֶׁל מְרַכְבוֹת פְּרַעָה הֵיּוּ
 מְזוּגִינִים בְּכָל מִינֵי קְרָב - אִף כְּךָ
 אֵת הַיִּיִת מְלַבְשֵׁת בְּכַמְהָ מִינֵי
 קְרָב, לְעֶרְךָ קְרָב. וּמַה סוּסֵי פְּרַעָה
 הֵיּוּ טַעוּגִינִים בְּכַמְהָ כְּלֵי זִין שֶׁל
 קְרָבוֹת, אַבְגִּינִים, חֲצִצִּים,
 בְּלִיסְטְרָאוֹת, כְּלֵי הַרְיָגָה, כָּלָם
 טַעוּגִינִים לְעֶרְךָ קְרָב - אִף כְּךָ אָנִי
 טַעֲנִמִי כְּךָ כָּל מִינֵי קְרָבוֹת, לְעֶרְךָ

קרבין, לאתקדשא בך לעיניהון דכולא,
ולאגתא קרבא בהון.

והשתא חמינא לך בגוונא אחרא, בכמה
תיקונין יאין, בכמה תיקונין שפירין.
נאו לחניך בתורים, בתרי ההי"ן, דהא פולא
אתפתח לגביך ואתגלייא. ה' עלאה חדי בך,
ויאי לקבלך, ואתפתח. ואת אתעברת מאת ד',
ועיילת באת ה'. ואלין תרין, נאו ואתתקנו
לגביך, דאינון תרין ההי"ן, אינון תורים, תורה
שבכתב ותורה שבעל פה. צוארך פחרוזים
תיקונין עלאיין, דכל מקורין דאתתקנו לגבך.
נדא איהו דאיהו דכיר לגבה פחביבו ורחימו
סגי, בגין דתיאובתיה לגבה, ולנחמה
ולמללא על לבה, ולאחזאה לה רחימו סגי.
ועל דא אמר לגבה, תורי זהב וגו', מפאן
ואילך אית לאוספא לך שפירו על שפירו,
תיקונין על תיקונין.

כתוב, (שמות כד יב) ויאמר ה' אל משה עלה אלי
ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת
האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם.
האי קרא אוקמוה חברייא. אבל עלה אלי
ההרה, זפאה חולקא דעבדא, דמריה סליק
ליה לגביה ברתיעיה. הדא הוא דכתיב, עלה
אלי ההרה, ההרה ודאי. דהא הדר מפעי ליה.
והו"ה שם, הכא אתמסר ליה למשה, מה דלא
אתמסר ליה מקדמת דנא. דהא ההוא
שמא דרתיכא קדישא, אתמסר ליה בידיה.
וא' תימא הא כתיב (שם ג ה) של נעליך. ודאי
פקיד ליה לאתפרשא מאתתיה מפל וכל,
אבל זווגא אחרא לא אתמסר ליה עד השתא.
בשעתא דאמר ליה קודשא בריך הוא, והי"ה
שם, פדין מסר ליה שמא גליפא, וחזיק ליה
לגבי משה בארעא.

קרבות, להתקדש בך לעיני כל,
ולערך בהם קרב.

ובעת ראיתי אותך בגגן אחר,
בכמה תקונים נאים, בכמה
תקונים פים. נאו לחניך
בתורים, בשתי ההי"ן, שהרי הכל
נפתח אליך והתגלה. ה' העליונה
שמחה בך, ונאה לקבלך,
ונפתחת. ואת עוברת מהאות ד',
ונכנסת לאות ה'. ואלו השנים
נאו והתתקנו אליך, שאותן שתי
ההי"ן הן תורים, תורה שבכתב
ותורה שבעל פה. צוארך
פחרוזים - תקונים עליונים, של
כל המקורות שהתתקנו אליך.
וזהו שהוא זוכר אצלה פחביבות
ואהבה רבה, משום שתשוקתו
אליה, ולנחמה ולדבר על לבה,
ולהראות לה אהבה רבה. ועל זה
אמר לה, תורי זהב נעשה לך וגו',
מפאן ואילך יש להוסיף לך יפי
על יפי, תקונים על תקונים.

כתוב (שמות יד) ויאמר ה' אל משה
עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה
לך את לחת האבן והתורה
והמצוה אשר כתבתי להורותם.
הפסוק הזה פרושהו החברים.
אבל עלה אלי ההרה, אשרי חלקו
של העבד, שרבונו העלה אותו
אליו למרפכתו. זהו שכתוב עלה
אלי ההרה, ההרה ודאי. שהרי
ההר צריך לו.

והנה שם, כאן נמסר לו למשה
מה שלא נמסר לו מקדם לכן,
שהרי אותו השם של המרפכה
הקדושה נמסר לו בידו.

ואם תאמר, הרי כתוב (שם א) של
נעליך. ודאי צוה אותו להפרד
מאשתו מפל וכל, אבל זווג אחר
לא נמסר לו עד עתה. בשעה
שאמר לו הקדוש ברוך הוא
והי"ה שם, אז מסר לו שם
החוקי, וחזק אותו למשה
בארץ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּס וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרך ז</p> <p>❖</p> <p>כה הזוהר</p> <p>חלק א' 1-34 עלוני אור הזוהר מחודש אלול תש"ע עד תשרי תשע"א</p> <hr/> <p>360 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרך ט</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרך ח</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה עם שער התיקונים החדש</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרך ז</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר עמוד היומי המחולק ל-354 ימות השנה עם שער התיקונים</p> <p>❖</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרך ו</p> <p>❖</p> <p>תורת הרשב"י</p> <p>❖</p> <p>המלמדים והזוהר המקוה והזוהר הערב רב והזוהר אמירת הזוהר כהלכתה שער התיקונים זקנים עם נערים אור הזוהר קומיקס</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>
<p>10</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>9</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>8</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>7</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>6</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>